

setja þessa kosti, ef til þess leiddi að ekki yrði af framkvæmdum, því þá liði við það þeir sem hjálparinnar þyrfti. Aftur var þá líka samvirkumál að sleppa í höndur Únítara og Nýja guðfræðinga, því verkt að búa gamalmenni undir dauðann. Á því síðara atríði var Bjarni Marteinsson mjög fastur og Séra Jóhann, er tók aftur til máls. Kvað hann engin heit fyrir því í guðs-orði að Únítarar eða þeir sem hölludust að vefenging ritninganna, Ný guðfræðingar, yrði hólpnir annars heims. Öðru máli væri að gegna með Lútherska.

Allmiklar umræður urðu um þessa samvinnu kosti. Kom þá það til boðs fram frá nefndarforseta vorum, að hvorugt kyrkjufélagið gjörði tilkall til að hafa á hendi prestsþjónustu við halið. Skyldi það mál fengið "Ný guðfræðingum" og væri þá millivegur farinn. Fyrir vort leyti myndi kyrkjufélag vort gjöra sig ánægt með það og væri þá sízu Lútherska kyrkjufélagsins að neita því.

Tillögu þeirri svaraði séra Jóhann þannig, að hún væri öllu skaðlegri, en þó að allir þeir flokkarnir væri látnir vera þar að öllu jafnt ráðandi. Og þessu tilboði hafnaði hann gjörsamlega. Það sagðist hann vilja leyfa, að ef einhver innan bælisins kynni að óska eftir að hafa tal af einhverjum presti utan kyrkjufélagsins Lútherska. Únítara prestí eða prestí Ný guðfræðinga, að þá væri það leyft, þó því að eins að alt slíkt færi fram heimuglega. Eftir frekari tilslökun frá þeirra hálfu væri ekki að vona.

Varð þá málinu ekki lengra komið. Var séra Jóhann Bjarnason spurður að, hvort skilyrði þessi, er hann bær fram, væri sett nefndinni frá kyrkjufélagi þeirra, eða hvort þeir sjallir hefðu sett sér þau. Kvað hann að kyrkjufélag þeirra hefði engin skilyrði sett, og þeim ekkert annað á hendur falið, en það, að leita samvinnu og upplýsinga í þessu máli. Kvaðst hann skýra frá niðurstöðu þessa fundar á næsta þingi, og væri þá þingsins að samþykka gjörðir nefndar sinnar í þessu efni eða hafna þeim.

Var þá gengið af fundi.

Skoðaði nefnd vor þá að með þessu væri allri málaleitan í þessu máli lokið.

Í vor sem leið spurdist að kventjelag fyrsta Lútherska safnaðar hér í bæ væri búið að taka málið til meðferðar. Hafði það áður haft samskonar mál með höndum og sáfnad til þess nokkru fé að koma upp héli fyrir fátæk gamalmenni innan safnaðarins. Til þess nú að taka málið til sín eins og það lág fyrir nú, hefði átt að koma til samþykta kyrkjufélaganna beggja, og ekki sízt kyrkjufélags vors, er var frumkvæðull málsins, í þess núverandi mynd, en um það var ekki að ræða. Skipuðu þær 15 manna nefnd til þess að hafa málið með höndum. Í nefndina voru settar 8 konur úr félagi þeirra, er kváðu svo til, sjö karlmenn sér til hjálpar. Það átti að heita að með karlmanna útnefningunni væri leitað samvinnu, því einn var kvaddur til frá Tjaldubúðar kyrkju og öðrum var boðið frá kyrkjufélagi voru að vera með í nefndinni, hr. Jóhannesi Sigurðssyni. En ekki tók hann því boði, og kvaðst ekki geta starfað í nefnd þessari nema að tilboði voru væri tekið, að allar hlutaðeigandi kyrkju-deildir etti að hafa jafn marga menn í forstöðunefnd þessarar tilvonandi